

WATERVREES

Met dank aan Anke

Van Dirk Bracke verschenen bij Davidsfonds Infodok:

Steen (12+)

Een vlieg op de muur (12+)

Blauw is bitter (12+)

Vuurmeisje (13+)

Een lege brug (14+)

Het uur nul (14+)

Stille lippen (14+)

Straks doet het geen pijn meer (14+)

Als de olifanten vechten (14+)

Zij en haar (14+)

Henna op je huid (14+)

Black (14+)

Over tijd (14+)

Back (14+)

Papier (14+)

3x Bracke (omnibus)

Bracke for girls (omnibus)

Catwalk (14+)

Hotel Aphrodite (14+)

Rollercoaster (14+)

Under construction (14+)

De bruid (14+)

De martelaar (14+)

Hashtag (14+)

Florica (14+)

WATERVREES

DIRK BRACKE

PROLOOG

Met waterige ogen kijkt papa naar het verkeer in de straat. Hij zit in de fauteuil bij de gaskachel, zijn handen rusten krachteloos op de leuning. Sinds bij hem longkanker werd vastgesteld, vult hij zijn dagen met zwijgend naar buiten kijken.

Ik vraag me af wat er dan in zijn hoofd omgaat. Herinneringen aan zijn kinderjaren in De Klinge? De vrienden met wie hij toen rondhing? Aan mama? Zijn ouders die veel te vroeg in De Klinge een graf vonden? Aan de toekomst van Toby en mij die hij niet zal meemaken?

Kanker knijpt het laatste restje leven uit zijn lichaam. Hij wist dat de kanker zou winnen en toch is papa tot vorige maand, met steeds grotere dosissen morfine, blijven vechten. Maar de dag waarop de thuisverpleegster besloot dat hij pampers moest dragen werd de grens van zijn moed overschreden. De vernedering en de machteloosheid om alles in een pamber te laten lopen... 'Je begint en je eindigt in een pamber', zei hij met een zielige glimlach toen hij zich door de verpleegster voor de eerste keer in een pamber liet helpen.

Een groot gedeelte van de woonkamer wordt ingenomen door een gehuurd ziekenhuisbed. Zelfs met de hulp van Toby en mij was het voor papa te moeilijk geworden om de trap op te klimmen. Overmorgen zullen dokters met spuitjes de kanker te snel af zijn. Papa is vijfenvijftig.

Toby zit op de rand van het ziekenhuisbed. Ik neem een stoel en zet die naast de fauteuil. Ik leg mijn hand op papa's arm. Papa kijkt even op en staart terug naar de straat, alleen met zijn herinneringen.

Tranen prikken in mijn ogen, maar ik knipper ze weg. Ik wil hem besparen dat hij een jankende dochter moet troosten. Het is zo al moeilijk genoeg voor hem.

Iemand opent de voordeur. Dat kan enkel tante Gaby zijn, die ook een huissleutel heeft omdat ze papa helpt als de thuisverpleegster er niet is en Toby en ik op school zitten. Ze is de jongere zus van papa, een nakomertje waar opa en oma niet meer op rekenden. Vanaf overmorgen zal tante Gaby onze voogd zijn. Ze is negenendertig. Drie jaar geleden heeft ze Steven ontmoet. Ik vind hem gemeen. Niet omdat hij in een bar werkt, maar hij bekijkt me altijd met een vreemde blik in zijn ogen. Hij heeft een slechte invloed op Toby en ook op tante Gaby. Hij neemt hen mee op het pad van alcohol en jointjes.

‘Hoe gaat het?’ vraag ze als ze binnenkomt en haar jasje losknoopt.

‘Goed’, zegt papa zoals altijd.

Hij liegt. Papa is gruwelijk mager en zijn huid is vaal. Vroeger was zijn haar een woest woud van krullen, nu is het zo dun dat zijn schedel erdoorheen schijnt.

‘Ik heb niet veel tijd’, zegt tante Gaby. ‘Straks komt Steven thuis en ik moet Edda ophalen. De buurvrouw let nu even op haar.’

‘Sien’, zegt papa. ‘In de onderste lade van de kast liggen drie enveloppen. Twee bruine en een witte.’

Hij stelt de vraag niet, maar ik begrijp hem en leg de enveloppen op zijn schoot.

‘Toby!’ Een beetje verveeld omdat het filmpje op zijn scherm blijkbaar boeiend is, komt Toby van het bed. Papa geeft ons allebei een bruine envelop.

Ik trek de flap van mijn envelop omhoog en zie een bundel bankbiljetten van honderd euro.

‘Achtduizend euro voor allebei’, zegt papa.

Ik voel dat tante Gaby dichterbij komt en nieuwsgierig haar hals strekt om ook in de envelop te kijken.

‘De dag nadat ik hoorde dat ik kanker heb, ben ik naar de bank geweest om na te vragen hoe het met jullie verder moest. Ik heb de auto cash verkocht, een deel spaarcenten in cash laten omzetten en nu hebben jullie elk achtduizend euro waar de vrederechter niets van af weet. Zo kunnen jullie eens op reis gaan, een motorfiets kopen... zonder dat je telkens moet afwachten of de vrederechter daarmee akkoord gaat.’ Papa zwijgt even, alsof hij op krachten moet komen. ‘Omdat Sien nog maar zeventien is en Toby zestien, moeten jullie samen met tante Gaby rekeningen openen bij drie verschillende banken.’

‘Waarom drie banken?’ vraagt tante Gaby.

‘Vanaf drieduizend euro is een bank verplicht om naar de herkomst van het geld te vragen. Het zou dan ook bij de erfenis gevoegd worden, waardoor de vrederechter ook over dit geld beslist.’ Hij kijkt ons een voor een aan. ‘Jullie begrijpen het?’

We knikken. Papa’s blik gaat naar Toby. ‘Ik hoop dat je geen domme dingen met het geld doet. Als voogd zal tante Gaby mee moeten ondertekenen als jullie geld willen afhalen. Maar dan heeft de vrederechter er zich niet mee te bemoeien.’

Hij geeft me een dikke, witte envelop. ‘Hierin zit een brief waarin staat hoe en waar ik begraven wil worden. En geld om het te betalen.’